

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 8 ROČNÍK 2011/2012

Co duben dal a vzal – spíše vzal

Před Velikonocemi vybuchla bomba z MŠMT v podobě vázání mzdových prostředků v rezortu školství. Nyní je již jasno, že rozpočet školství bude snížen na naší škole o 2,35 %. Naše škola dostala nad rámec prostředků potřebných na holé platy 5,3 %. Z toho jsme vyčlenili 1,5 % na kroužky a za první čtvrtletí jsme převážně za suplování a ostatní nadtarifní složky utratili 1,3 %. Z toho vyplývá jednoznačné východisko – nesuplovat, vyplácet pouze holé tabulkové platy a shánět další peníze. Pokud toto opatření nebude stačit, budeme muset hledat úspory ve spojování hodin, změnách nepovinných předmětů na kroužky atd.

Proběhly třídní schůzky na 1. stupni a konzultace na 2. stupni, domnívám se, že po návratu rodičů domů někteří žáci zjistili, že je čeká ještě spousta práce, aby konečné vysvědčení bylo podle jejich představ.

Během třídních schůzek rodiče zvolili ze svých řad zástupce do Rady školy.

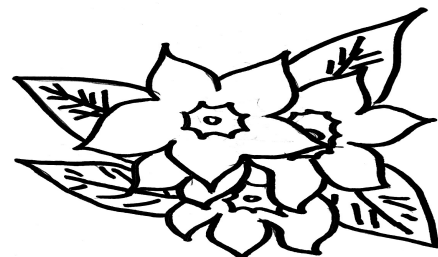
17. dubna proběhlo krajské kolo olympiády v chemii v Českých

Budějovicích, kde nás reprezentoval Petr Šmejkal a umístil se na 11. místě a 25. dubna nás jely reprezentovat florbalistky do Týna nad Vltavou na krajský turnaj a skončily na 4. místě. Děkujeme za reprezentaci školy.

První stupeň si vyzkoušel pravidla silničního provozu na mobilním hřišti, bohužel letos bez účasti Policie ČR, a na oslavu Dne Země žáci 2. stupně vysázeli 2000

stromků a žáci 1. stupně se účastnili různých akcí spojených s přírodou.

Petr Havlík

4. VÝMĚNNÝ KONCERT

Znovu se k nám vrátí
Dětské pěvecké sbory při ZŠ Protivín
pod vedením Mgr. Lenky Přástkové.

Jako host vystoupí
flétnový soubor Píšťalka.

Přijďte
v pátek 25. května
v 17 hodin

do Husova sboru
Církve československé husitské
v Chotovinách.

Těšíme se na Vás.

Rozhovor s Jarkem

Jednoho dne mě napadlo, že bych mohla udělat rozhovor s Jarkem Nohavicou, českým písničkářem. Samozřejmě vím, že to není jen tak, a proto jsem mu napsala. Navrhl mi, abych odpovědi hledala v jeho písničkách. Tak tedy po schválení si můžete přečíst rozhovor mezi mnou a panem Nohavicou.

Pane Nohavico, o vás každý ví, že jste z Ostravy. Jaký k ní máte vztah?

Ostravo, Ostravo,
město mezi městy, hořké
moje štěstí,
Ostravo, Ostravo,
černá hvězdo nad hlavou.
(viz Ostrava)

Ostravu popisujete názorně. A jaký máte vztah k ženám?

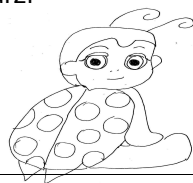
Ženy,
vyšňožené muchomůrky,
chodí
kolem mého bytu,
nosí
v ušních boltcích režné šňůrky,
na nich
kousky malachitu.
(viz Ženy)

Znáte nějaký příběh o odvážné ženě?

Maria, Maria Panna
světem chodila, chodila sama
jenom s Josefem.
A pak ležela
a trochu brečela
a Josef bambula
tvářil se jak mula
a potom k půlnoci
s boží pomocí
a díky odvaze
přivedla na svět kluka jako
obrázek.
Maria, Maria Panna,
která byla na všechno zcela sama.
(viz Maria panna)

Kdo opatruje vás?

Můj anděl strážný
s tváří tajemnou,
letem rovnovážným
krouží nade mnou,
on hlídá kroky mé,
abych nespádl do strží,
ať už doby dobré, doby zlé
ruku nade mnou podrží
můj anděl strážný.
(viz Anděl strážný)

Kdo je správný člověk?

Nad zemí zjizvenou zákopy létají
vrány,
žížaly vylezly po dešti
z podzemních děr,
mužové zalehli na místo,
začal se okamžik nejistot,
kdo z nás je hrdina a kdo je
dezertér?
Oči mám bolestí podlité,
kde je, kde je můj spasitel,
který mi řekne, jsi hrdina, a ne
dezertér.
(viz Hrdina nebo dezertér)

Co je život?

Život je minové pole,
kde roste bodláčí vedle růže,
to, co tě učili v základní škole,
to ti tady nepomůže.
(viz Život)

Ke komu se můžeme zbytečně obrátit?

Vy to pochopíte,
vy totiž všechno víte,
vy se poradíte, vy to vyřešíte,
vy mě zachráníte,
pane prezidente,
já žádám jen kousek štěstí,
pro co jiného jsme přeci zvonili
klíčkama na náměstí.
(viz Pane prezidente)

Cítíte se zde někdy zvláště?

Jako dítě, které mámě se ztratilo,
stojím na kraji města jménem
Babylon,
ničemu nerozumím, nic nechápu
a nemám žádný plán.
(viz Babylon)

Jak píšete písně?

Napsal jsem ji jen tak
z radosti a štěstí,
že už zase mohu,
nikdo nehrozí mi pěstí.
(viz Nic moc)

Jak byste se rozloučil?

Do dne a do roka
za zvuků rokoka
se rodí secese,
do nocí hledíme,
všichni tam musíme,
ale nechce se.
(viz Do dne a do roka)

Tak končí náš rozhovor a já
doufám, že si každý uvědomí, jak
nám písně Jarka Nohavici ukazují
pravdu, lásku a celou podstatu
člověka.

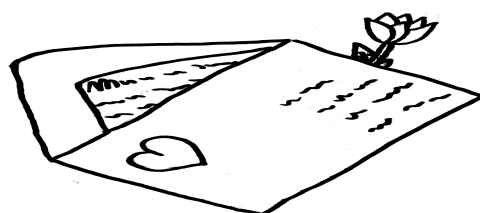
Monika Mašková

Odepsal mi!

Jelikož jsem velikým milovníkem Divadla Jára Cimrmana, rozhodla jsem se, že napíšu Miloni Čepelkovi, jednomu ze zakladatelů Žižkovského divadla JC. Pana Čepelku mám ráda nejenom jako herce, ale také jako spisovatele. Patří k mým oblíbeným spisovatelům a miluji jeho tvorbu. V dopise jsem se představila a napsala základní informace o sobě, aby věděl, kdo mu vůbec píše. Poslala jsem mu výstřižek z našeho Školáka, kde jsem hodnotila jeho knihu Deník Haiku a optala se na Divadlo JC. Vše jsem zabalila do obálky a poslala. Že bych čekala odpověď? Ani v nejmenším. Mé vnitřní pesimistické já mi našeptávalo, ať ani nedoufám. Ovšem optimistické já vše vyvracelo. Pak jsem s rozervanou duší našla při vybírání pošty bílou obálku se svým jménem. Okamžitě jsem ji rozbalila a z obálky na mne vykoukla fotografie a složený papír A4. Po rozložení jsem zjistila, že je to dopis od Miloni Čepelky! A ještě fotografie s věnováním. V dopise je napsáno, že jsem ho moc potěšila a překvapila, že již v tak útlém věku mám ráda jeho tvorbu a rozumím ji. Dále se zmiňoval, že sám se již o něco takového pokoušel jako mlád. Dostala jsem odpověď na svou otázku a dozvěděla se spoustu dalších věcí. Po přečtení dopisu jsem zůstala omráčena. Odepsal mi Miloň Čepelka! Stále jsem to nemohla pochopit. Jsem stále šťastná, protože si tohoto Pána vážím a je to pro mě čest, že mi odepsal.

Monika Mašková

Proč druhý cizí jazyk?

Opět nastal čas, kdy nám ministerstvo velí oslovit rodiče příslušných ročníků, aby svým dětem vybrali část náplně jejich budoucí výuky. Pravda, zní to lákavě. Samozřejmě počet hodin není nafukovací, takže vždy musíme najít hodiny, o které žáci přijdou.

Psal jsem na toto téma již mnohokrát, ale situace se nezměnila a ani ministerští úředníci mne svými argumenty nepřesvědčili. Ve skutečnosti byl jen jediný – Evropská unie to žádá. Nebráním se tomu požadavku, ale za současných podmínek jej rozumně splnit nelze. Protože se mne osobně dotýká nejen jako učitele, ale také rodiče, pokusím se znovu shrnout své výhrady.

Angličtina je důležitá

Jistě se mnou souhlasíte, že ani kuře zadarmo nehrabe a hrbat by nemělo. Každá dobře odvedená práce by měla přinést své ovoce. Také výuka jazyků musí vést k jejich osvojení a možnosti je využít k dalšímu rozvoji své osobnosti. Zvládnout angličtinu na konverzační úrovni je velká práce. Kdo ji zvládne a vykoná, domluví se prakticky na celém světě. Mnozí naši žáci budou skládat z angličtiny i maturitní zkoušku. Nejsme však všichni nadáni v jazykové oblasti a mnohým žákům a rodičům připravuje zvládnutí i relativně lehkého jazyka mnohaleté martyrium. Je také třeba připomenout, že jde již o druhý jazyk, protože nesmíme zapomínat na naši mateřštinu. Bez jejího zvládnutí je i relativně úspěšný člověk často pro smích.

Neexistuje návaznost

Ani na všech středních školách, ani na většině učilišť nenabízejí možnost pokračovat ve zvoleném jazyce. Setkáváme se i s problémem v pokračování výuky angličtiny na dosažené úrovni, protože ani žáci základních škol nejsou na stejné úrovni.

O nabytých znalostech a dovednostech v jazyce přicházíme velmi brzy. Stačí dva měsíce lenošení během školních prázdnin, natož pak několik let a k tomu další jazyk, který jsme nechťeli, ale museli.

Dělení tříd neřídí logika, ale ekonomika

Ředitel školy nemůže při dělení tříd na jazyky vyhovět individuálním požadavkům, ale jen zájmům většiny. Jenom ambice rodičů či žáků na zvládnutí tří jazyků na dostatečné úrovni nestačí. Je třeba trocha nadání, ale hlavně hodně píle a odvedené práce.

Pokud žáci se svými učiteli nemohou zažít radost z úspěchu, pokroku, pak je to pro obě strany devastující. Není to chyba žáků, rodičů, učitelů ani škol. Je to problém organizace celého českého školství, které teprve hledá své cíle. Teprve pak může smysluplně naplánovat cestu k nim.

A nakonec promluvím jako rodič. Dejme dětem čas si hrát. Nemohou naplnit naše ambice, které se nám nepodařilo uskutečnit. Posilujme jejich talent a nesnažme se je zdokonalovat v oblastech, kde jsme jim nenadělili. Vedme je k pilné a pravidelné práci, kterou mohou svými schopnostmi zvládat. To jim pomůže také ve zvládnutí stresu z povinností, kterých si v dospělosti užijí ještě dost.

Jiří Honza

Pro Dubínky

Jelikož naše planeta slaví 22. dubna své narozeniny, rozhodli jsme se, jako každý rok, něco pro ni udělat a zároveň trošku zlepšit naše životní prostředí. Všichni žáci druhého stupně se místo běžné výuky vydali v pondělí 23. dubna do lesa. Na palouku kousek za vesničkou jménem Polánka jsme sázeli malé doušky. Silní kluci dělali zvláštním rýčem díry do země a něžné dívky jim pomáhaly. Stranou nestáli ani paní a páni učitelé. V polovině práce na nás čekala odměna v podobě dobré svačinky – vuřtů, čerstvého chleba

a limonády. A pak hezky zase do práce. Sluníčko ten den páliło, ale nás to od práce neodradilo. Domů jsme šli unavení, ale u srdce nás hřál hezký pocit, že jsme pro naši krásnou a kouzelnou planetu něco udělali. Přejeme těm dvěma tisícovkám malých stromků, ať se mají čile k světu a poskytnou domov nejen skřítkům Dubínkům, ale také všem lesním tvorům. Děkujeme panu Benešovi, který za obec vše potřebné připravil. Jsme rádi, že tenhle obecní les bude opravdu náš.

Anna Kortusová

Jíst, číst a myslet

Napadlo Vás někdy, jaký názor by na nás, na lidi, měl Satan? Jestli ano, stačí si přečíst dílo Marka Twaina – Dopisy z planety Země. Tento vynikající americký spisovatel popisuje lidi, jak by nás vnímal Satan, kdyby ho Bůh vyhnal na Zemi. Myslím, že to popsal přesně. Kritizuje, jak nenávidíme hluk a neradíme zpíváme a modlíme se, ale přesto se snažíme dostat do nebe, kde je to běžné. Nebo nenávidíme barevné národy a jiné náboženství, a přesto si v nebi budeme všichni rovni. To patří mezi hlavní myšlenky. Chceme něco, co můžeme mít i zde na zemi. Vlastně se vysmívá naší logice. Našemu myšlení. A vůbec celému životu. Moc se mi líbilo, jak bylo napsáno, že ze 100 lidí jsou chytří pouze dva, ale ostatní si hrají na inteligentní, i když to jsou úplní hlupáci. Dále jsou v knize výňatky z deníku Adama a Evy. Jak se seznamovali a nechťeli mít spolu nic společného. Z deníků mě zaujala Adamova věta u hrobu Evy: „Kdekoli byla, tam byl Ráj.“ Ukazuje, že i přes to vše ji Adam stále miloval. Knihu by si měl přečíst každý. Už jen kvůli tomu, že Mark Twain byl skvělý spisovatel a tato kniha určitě pobaví.

Monika Mašková

Byl jsem při tom

O Velikonocích se rozdávaly medaile a tituly Mistrům jižních Čech. Již čtvrtým rokem, tradičně o velikonoční neděli, se v Českých Budějovicích konalo mistrovství jižních Čech ve sportovním tanci. Na soutěž se sjelo přes 200 párů z celé republiky. Rozdávaly se zde nejen ceny vítězům jednotlivých tanečních kategorií, ale i krajské tituly.

Letos jsem se zúčastnil po čtvrté. V prvním roce jsem skončil na třetím místě, v loňském roce na čtvrtém. Vždy mi o pár bodíků titul Mistra jižních Čech unikl.

V letošním roce jsem se však o titul již nechtěl nechat připravit. Tolik dřiny, potu, odříkání a pak nic? To tedy ne! Posílen, tak trochu i nezdarem, pln odhodlání a smělých cílů jsem začal s mou taneční partnerkou ještě víc trénovat. Přidali jsme navíc individuální tréninky s panem Rybníčkem a pravidelně trénujeme i s účastníkem letošního mistrovství České republiky s panem Zabysrzanem, který mimo jiné skončil na krásném, leč bramborovém čtvrtém místě v kategorii standardních tanců, a když odmyslím tu obrovskou konkurenci v tanečním klání, které jste měli možnost zhlédnout i na svých obrazovkách, je to veliký úspěch a pro mne a mou partnerku obrovský vzor Mistra.

Zaměřili jsme se hlavně na držení těla a fyzickou výdrž. Musíme totiž tančit čtyři standardní tance, každý po dobu 90 sekund. To je v součtu 6 minut, u toho musíme samozřejmě tančit správné kroky do hudby, držet rovně tělo, paže ve správné poloze, které po celou dobu nesmí klesnout ani o centimetr, a ještě se tvářit jako by to celé byla procházka růžovou zahradou, k tomu ani náznak únavy. Po každém tanci úklona s úsměvem na nejbližšího porotce. To přenechávám raději partnerce, přeci jen si lépe svým úsměvem nakloní jinak nekompromisní porotu. A je tu další skladba a vše se opakuje čtyřikrát. Pokud máme štěstí a postoupíme do dalších kol, tak vše se ještě násobí o případné postupy do semifinále, finále apod. Po skončení klání skutečně odpadneme – dopadneme na židličku jak pytel brambor, bolí nás celé

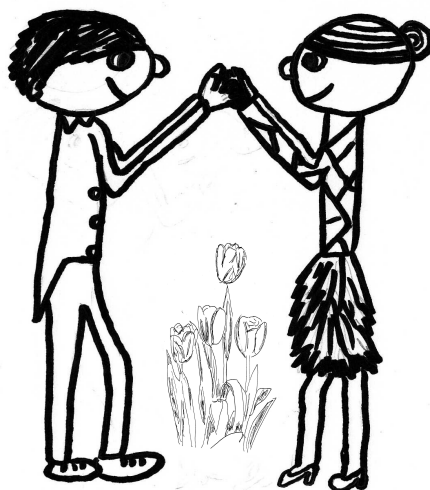
tělo a nejvíce nohy. A pak že je tanec zábava. To ano, ale hlavně pěkná dřina!

Dotančíme a čekáme na výsledky. To jsou nervy! To je napětí! Konečně se po 30 minutách dozvídáme, že na vyhlášení se postaví taneční páry s čísly... Tak máme v kapse alespoň medaili, ale jakého kovu, to se dozvíme až po slavnostním nástupu. Opět minuty napětí a komisař hlásí, že na třetím místě se umístil pár ze Strakonice, na druhém, krve by se v nás nedořezal, pár z Příbrami. A je to naše! Obrovská úleva a radost největší. Konečně jsem se dočkal, roční práce a pot za to přece jen stály. Na prvním místě skončil taneční pár Tanečního studia Martiny Cheníčkové z Tábora – Jiří Seidl a Tereza Maňásková. Stávají se Mistry jižních Čech v kategorii Junior I a II třídy D ve standardních tancích. Stojím na stupni nejvyšším, na mé hrudi se lesknou hned tři zlaté medaile, fotoaparáty blýskají a já si připadám jak hvězda z Hollywoodu.

Musím ještě dodat, že můj bratr Daniel se svou partnerkou Nikolou Šilpochovou se stali Mistry jižních Čech v kategorii Junior I v latinskoamerických tancích. Oba trénujeme ve stejném klubu a náš klub si přivezl hned několik mistrovských titulů různých kategorií.

Poděkování tak patří našim trenérům a rodičům, kteří nás podporují a věnují nám velkou část svého volného času. Bez jejich podpory bychom jen stěží mohli dosahovat dobrých výsledků. V současné době usilujeme o postup do vyšší kategorie, chybí nám jen 40 bodíků. Držte nám prosím palce, abychom již v letošním roce mohli soutěžit v kategorii C.

Jiří Seidl

Naše Babička

Fandové a fanyanky knížek se ve středu 4. dubna setkali již po jedenácté, aby pobyli po škole ve škole s knihou. Téma bylo tentokrát prosté – Babička Boženy Němcové.

Co umí moje babička, a já ne!

Moje babička umí pěst výborné buchty a houskové knedlíky a umí vyšívát a šít.

Moje babička umí výborně vařit a umí prostě všechno.

Moje babička si umí vyndat zuby.

Babička umí češtinu, a já ne!

Moje babička toho umí strašně moc, co já ne!

Čím je pro mě moje babička důležitá!

Je to člověk, kterému se můžu kdykoliv svěřit.

Je to člověk, se kterým se dokážu zasmát.

Moje babička je pro mě důležitá tím, že se jí můžu svěřit a dokáže mi pomoci, když jsou na mě ostatní naštvaní.

Babička je pro mě důležitá vším.

Moje babička je pro mě důležitá, protože je na mě hodná.

Všechny babičky jsou důležité tím, že jsou a že jsou Babičkami!

fanyanky a fandové

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY

ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza

REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová, Kateřina Zelená, Monika Mašková

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Kateřina Zelená a Kristýna Chalupská

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

